

Dopisi.

Brezno (Fresen) ob Dravi. Dragi „Štajerc“, dolgo časa se že poznava, pa ti še nisem kaj iz naših preljubljenih Brezen naznanil. Pa zdaj vzemi eno oestro krtačo, da tote naše frajlice in te stare jezičnice malo pogladiš. Posebno Rižnikovo Hano, da bode nas poštene „Štajercijance“ pri miru pustila. Ako ji preveč smrdimo, naj si tisti špicasti nos s kakim štorom zamaši. Ona si misli, da smo „Štajercijanci“ kakšen „epfelstrudl“ ali kakšna pečenka, da bi nas kar tako pohrustali. One se pač motijo. Mi nič ne hodimo vprašat druge ljudi, kaj eden bere, ali ima „Fihpos“ ali kakšne druge časnike; vsak bere, kar hoče; pa nas naj pri miru pustijo. Naj se raje brigajo za farno cerkev, da bo malo boljše petje in ne takšno tulenje slo po cerkvi; za tisto se naj malo pobrigajo. Gotove babe nas še ne bodo po žakljah nosile! Z Bogom, ljubi „Štajerc!“ Schmeck.

Kapela pri Radgoni. Lansko leto dobili smo h Kapeli znanega hujskača Fr. Stuhca. Od začeta držal se je še nekaj mirno in mislil smo, da to, kar so pisali o njem časopisi, je bilo vse pretirano. Ali zdaj že vemo, da so časopisi od njega še le vse premalo pisali. To vam je takšni zdražbar, da mu je pač menda med najhujšimi zagriženci težko najti para. Za danes naj navedemo to-le: Predzadnji nedeljo imeli so veteranci od sv. Jurija ob Ščavnici pri Kapeli plačano sv. mašo. To temu hujskaču ni bilo prav. Nalašč je šel par minut pred določeno uro na prižnico, samo zato, da so veteranci branje evangelija zamudili. In ko pridejo v cerkev, kaplan s pridigo poneha in začne na pobalinski način veterance zmerjati in za norca imeti. In to iz prižnice iz svetega mesta se upa brez vzroka psovati ljudi-poštenjake, kateri hočemo po dokončani vojaški službi očitno kazati zvestobo našemu presvitemu vladarju ter kakor osiveli možje z našimi javnimi nastopi vzbujati med mladino ljubezen do naše premile avstrijske domovine. Zadostiti smo hoteli tudi svoji verski dolžnosti, po tri ure in še več smo morali storiti pešpota; ali v zahvalo za to nas je ta fanatičen pop iz prižnice psoval in se je iz celega vojaškega stana, ki služi našemu presvitemu cesarju, norca delal. Kaj neki poreče k temu knezoškof dr. Napotnik? Kaj državni pravdnik?

Sv. Barbara v Halozah. Dolgo časa ni bilo ničesar slišati od Johana Vogrin pri Sv. Barbari

v Halozah. A sedaj, dragi „Štajerc“, ne moremo več molčati. Bila je, kakor je navada, križovska procesija h kapeli Martina Korenjak v Medribnik. Korenjak ima tudi vinotoč. In ko je prišla procesija za hribček proti kapeli, tedaj je Vogrin obstal, naš kaplan pa zraven njega! Videti bi bilo vendar žalostno, ko bi bil naš Janžek gosпода kaplana samega k procesiji poslal, a Janžek pa za hribčekom stal... A mi farmani pa ne moremo preračunati, za česa voljo je obstal; morebiti zavoljo veje, ki je zaradi točenja vina pred hišo na lipi? Morebiti se je doma z Liziko „posvado“ in „geldtašl“ doma pustil? In nas je pošteno za norce postavil; hvala ti bodi!

Novice.

Binkošti.

Zopet prazniki, — in krasni, spomladanski prazniki, polni cvetja in lepote, veselja in sreče... Ako iščeš Boga, — idi tja v pristo naravo, pod cvetočo drevje, med duhteče rožice! Vzemij vonja polne bele šmarnice v roko in hvali nevidnega stvaritelja... In Bog, ki živi povsod in vedno, ti bode odvezal od vsakdanjega boja molki jezik; tvoja molitev morda ne bode imela besed, a živela bode v tvojem čustvu, v tvoji ljubezni, v tvojem veselju, v tvoji tihi, sladki sreči... Človek; praznuj binkošne pomladne praznike! Otrsi prah iz tvojih vsakdanjih čevljev, pozabi strupene skrbi in malenkostno jezo in grdo nevošljivost in uničujoče sovraštvo, — praznuj solnčnati praznik! Poglej, kako zeleni, raste, cveti in napreduje vse naokrog, poglej neskončno božansko ljubezen, ki ne pusti niti kapljice brezplodno izginiti, ki vstvarja vsak dan, vsako uro in vsak hip, ki uresničuje okoli tebe izgubljeni paradiz, čeprav ga tvoje od žalosti trudne oči ne vidiš... Prijatelj, vsaka roža, vsaka rastlina je raj, in metalčki hvalijo stvaritelja, kadar jim zlato solnce posuši od nočne rose utrujene peruti. Prijatelj, praznuj Binkošti! In ako nimáš rož in zraka in solnca, — potem poglej v oko tvojega otroka. Povej vlogi deci, da ne obstoji svet iz samega zidovja! Našel bodeš v otroškem nedolžnem očesu — Boga, spomladnega, solnčnega, zlatega, neskončnega in vso krasno ljubezen združujočega Boga... Praznuj pomladne binkošti!

V rojih, na stotine metrov globokih, kopljejo premog in trdi, brezplašni, resni postajajo; ali binkošno solnce jih zravi na dan in jim odveže jezike in v čudovitem razkošju segrejejo v svetlih praznikih svoje mrzle, izstradane duše. V dragocenih palačah skačejo zdravniki okoli bolniške postelje otroka bogatince; vsa zdravila so brezuspešna; ali skozi tanko šprajno temnih preprog vsili žarek binkošnega solnca in v tem žarku položi Bog svoje čudodelne roke na deco, ki zopet diha in zopet odzdravi in zopet vriska, vriska v binkošnem veselju... Koliko meščanov hiti tja v gozdove in ob morskobrežje, kajti Binkošti so prišle! Solnce, božje solnce nam oznanjuje pomlad in nam odveže jezik, da gledamo z jasnimi očmi v bodočnost...

Tam doli na Balkanu pa teče kri, še gorka od naporov vojne... Rdeče rožice so tam vscvetele na pohojeni pomladni zemlji... Božič je prišel in kri je tekla, — Velika noč je prišla in kri je tekla, — ali bodejo Binkošti v srca tisočernih izmučenih vojakov zasijale mir? Zasijaj, binkošno solnce tudi tam doli...

V temi tava človeštvo, — odveži mu jezik, odpri mu oči, božansko bitje, — daj mu čiste, krasne binkošne praznike!

Duhovnik in politika. V Trainu pri Albenbergu na Bavarskem živi katoliški duhovnik provizor Jakob Feigl. Mož je zagrižen klerikalec in velik politikant. Ko je na nekem shodu zopet politično hujskal, zaklicali so mu poslušalci, da naj se raje bolj za cerkev in manj za politiko briga. In kaj je odgovoril ta vredni služabnik Kristove vere? Rekel je: „Ako se nas duhovnike samo v zakristijo zapira in ako imamo le v cerkvi opraviti, v javnem življenju pa ne smemo govoriti, — potem se poživžgam na vero!“ — To je torej stališče gotovih duhovnikov. Vera jim je le zato dobra, da smejo v politiki rogoviliti in po po-

bure le shode prirejale in vpile ali pa po cestah skandale delale, se jim je svet smejal. A zdaj so začele drugače nastopati. Ministre napadajo na cesti, šipe pobijajo, v nabiralnike pisem vli-vajo oistre tekočine, javne vrtove uničujejo. Kadar jih policija vtakne v luknjo, pa nočejo jesti, dokler se jih ne izpusti. Zdaj so pričele celo hiše zažigati in bombe metati. Tako se ravno kar poroča, da so položile v nekem poštnem uradu bombo, napolnjeno z nitroglicerinom, ki bi zamogla razstreliti celo poslopje. In v tem poslopju dela več sto oseb. K sreči so bombo pravočasno našli. Oblast bode zbesnele „sufra-getke“ zdaj pač oistreje prijala.

Anarhistični napad. V Mannheimu skočil je neki anarhist na kočijo vladarja velike vojvodinje na Baden in ga hotel z nožem umoriti. Vladar je stanja napadalca z državo sablje pod brado sunil, tako da je padel iz voza. Morilec je neki pijachi udani na goto anarhist, ki ima 7 nepreskrbljenih otrok. Pravi, oblast da je anarhist in da je ravnal po naročilu neke anarhistične zarote.

Ime

MAGGI

jamči

za izvrstno kakovost

MAGGI-jevih kock

po 5 vin. za 1/4 litra naj-finejše goveje juhe.

Le-te so najboljše!

Blagovolite to upoštevati pri nakupovanju.

Nikita in njegovi zaupniki.

Z ozirom na balkanske dogodke prinašamo danes sliko črnogorskega kralja Nikite in njegovih zvestih. Kralj Nikita rojen je l. 1841 in je prevzel krono črnogore po njegovem stricu knezu Danilu I. L. 1910 dal postaviti, ki je naslov kralja. Prestolonaslednik Danilo rojen je bil l. 1871; on je zapovednik črnogorske armade, nadalje ruski general-major ter srbski porst. Drugi sin kralja je princ Mirko, veliki vojvoda Grahove in Zete, general črnogorske armade. Tretji sin je princ Peter, veliki vojvoda Zahuma, artiljerijski stotnik črnogorski armadi. Kakor smo že znano, ima Nikita tudi hčerko Heleno, ki je italijanska kraljica.

Na sliki vidimo tudi črnogorskega ministra za zunanje zadeve Plamenaca. Mož je hud nasprotnik Avstrije, njegova diplomacija ni imela pač nobenega uspeha. Resnični zapovednik črnogorske armade je general Martinović; zapovedoval je južni armadi pred Skutarijem. On je imel voditi boje proti Tarabošu, sploh proti najmočnejšim turškim utrdbam. Martinović je tudi črnogorsko armado po evropskem vzorcu reorgani-

König Nikita und seine Getreuen.

ziral. Svak kralja Nikita, vojni minister Vukotič je istotako znan. On je baje najboljši prijatelj kralja.